

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.296/2010/11.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év szeptember hó 14. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és **2011. év szeptember hó 15. napján** kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év április hó 14. napján kelt 22.B.667/2007/26. számú ítéletét **megváltoztatja.**

I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (Kettő) év börtönbüntetésre enyhíti; a vádlottat 3.230.000.-(Hárommillió-kétszázharmincezer) forint vagyoni előny megfizetésére kötelezi.

II. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetett csalás büntettének [Btk. 318. § (1), (2) bekezdés a) és c) pont, (6) bekezdés b) pont; 20. § (2) bekezdés] minősíti. A szabadságvesztés büntetés tartamát 2 (Kettő) év börtönbüntetésre enyhíti. A vádlott vagyoni előny megfizetésére kötelezését mellőzi.

Az elsőfokú ítéletben megjelölt tárgyalási napok közül a 2009. november 25.-ét mellőzi; a határozathozatal napjával, 2010. április 14.-el pedig az ítélet bevezető részét kiegészíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság - II. r. vádlott tekintetében hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárásban - a 2010. év április hónap 14. napján kelt 22.B.667/2007/26. számú ítéletében I. r. vádlottat gazdálkodó szervezet önálló intézkedésre jogosult dolgozója által folytatólagosan, kötelességszegéssel és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette [Btk. 252. § (1) és (2) bekezdés] miatt 2 év 10 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte kötelezve őt 3.250.000.- forint vagyoni előny megfizetésére.

II. r. vádlottat vezető beosztású hivatalos személy által folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette [Btk. 250. § (1) és (2) bekezdés a)

pont, (3) bekezdés] miatt 3 év 10 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, 17.000.000.- vagyoni előny megfizetésére is kötelezve. Rendelkezett a bűnjelek tárgyában és a bűnügyöltség viseléséről.

Az ítélet ellen - melyet az ügyész mindkét vádlottat érintően tudomásul vett - I. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan téves minősítés miatt és enyhítésért; míg II. r. vádlott védője a tényállás téves megállapítása és helytelen jogi minősítés miatt, felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év augusztus hónap 27. napján kelt Bf.521/2010/6-I. számú átiratában a mérlegeléssel megállapított elsőfokú ítéleti tényállást megalapozottnak, ám a vádlotti előélet, valamint a személyi körülmények tekintetében mégis kiegészítendőnek tartotta. Álláspontja szerint a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése törvényes, az alkalmazott büntetési tartam pedig szükséges a kívánt célok eléréséhez. Összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott védője a fellebbezését írásban részletesen megindokolta. Korábbi jogi érvelését megismételve arra hivatkozott, hogy védence nem volt önálló intézkedésre, döntésre jogosult személy; csupán előkészítő munkát végzett. Ennek következtében cselekménye enyhébb megítélés alá esik, s a büntetési tételből következően már elévült.

Az eljárás tárgyát képező szerződések a II. r. vádlottól telefonon kapott utasításra írta alá; a történésekre - beleértve a kifizetéseket is - az ellenőrzési kötelezettség elmulasztása vezetett. Nem kért és kapott az ügyletek után bruttó 10 %-ot - erre okirati bizonyíték sincs - csupán utólag részesült ajándékban.

Másodlagosan a 11 éves időmúlásra, az ellene indított ügyek egyesítésének elmaradásából származó hátrányra, valamint a belső arányosság hiányára figyelemmel a büntetés enyhítését, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását, valamint vagyontalan voltára tekintettel a vagyoni előnymegfizetésére kötelezés részbeni vagy teljes mellőzését indítványozta.

II. r. vádlott védője írásban bizonyítási indítványt terjesztett elő.

Bejelentette az elsőfokú eljárásban ismeretlen helyen tartózkodó, így tanúként ki sem hallgatott személy ismertté vált új címét és telefoni elérhetőségét; egyben indítványozta a másodfokú eljárásban tárgyaláson történő kihallgatását arra figyelemmel, hogy az ítéleti tényállás - mely lényegében teljes egészében e személy nyomozati vallomásán alapszik - megnyugtató és aggálytalan megállapítása nem lehetséges a meghallgatása nélkül.

A Fővárosi Ítéltábla - az alább majd kifejtésre kerülő indokokra tekintettel - e bizonyítási indítványnak nem adott helyt, és az ügyben az eredeti kitűzésnek megfelelően nyilvános ülést tartott.

A másodfokú nyilvános ülésen I. r. vádlott védője az írásban már előadottakat mindenben maradéktalanul fenntartotta.

Csatlakozott védőtársához abban, hogy a közvetlenség elvének megsértésében megnyilvánuló elsőfokú eljárási hiba kiküszöbölhető volna a tanú másodfokú eljárásban történő kihallgatásával.

Másodlagos - az enyhítést célzó - indítványát kiegészítve védence megromlott egészségi állapotára figyelemmel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását is kérte.

II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen újólá vitatta a vád törvényes voltát; s azt, hogy védenecének az ügyészi kihallgatáson, majd a bírósági nyilvános ülésen tett beismerő vallomását az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette és ítéletét arra - is - alapozta. Idézve az I. r. vádlott és társai ellen folyt másik ügyben hozott ítéletből utalt arra, hogy az I. r. vádlott és a tanú már korábban is bűnös kapcsolatban álltak; a II. r. vádlott telefonon történő közbenjárására így szükség nem volt, a kérdéses házak listája pedig az újságban is megjelent. A tanú előbb sikertelenül megzsarolta a védenecét, majd utóbb tette meg a jelen eljárás alapjául szolgáló bejelentését. A kérdéses öt házon ténylegesen történt munkavégzés; s az, hogy abban a II. r. vádlott cége is részt vállalt, lehet etikátlan, azonban nem volt tilalmazott. Az 1. számú Bt. részéről túlszámlázás nem történt, kár nem keletkezett. Nem állapítható meg a II. r. vádlott terhére az üzletszerű elkövetés ténye, továbbá az sem, hogy miben nyilvánult volna meg részéről bármiféle kötelességszegés. Az igazgatósági tagságára figyelemmel a terhére rótt cselekmény akár gazdasági vesztegetésként minősülhetne.

Elsősorban védence felmentését, másodlagosan - egészségi állapotára figyelemmel - büntetésének enyhítését, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásban tett indítványát fenntartva némi kiegészítés és pontosítás mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlottak védőikhez csatlakozva a személyi körülményeik tárgyában nyilatkoztak, felmentésüket, büntetésük enyhítését kérték.

A fellebbezések az alábbi körben és okból alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat - a súlyosítási tilalommal kapcsolatos téves álláspont kivételével - maradéktalanul megtartotta. A bizonyítást teljes körűen lefolytatta, s minden, az ügy eldöntése szempontjából jelentőséggel bíró adatot, tényrt feltárt és a logika szabályainak megfelelően értékelt.

A védői felvetésekre tekintettel alapos részletességgel adott számot a vád törvényes voltáról, a II. r. vádlottnak az eljárás tárgyalásról lemondásos

szakaszában tett beismerő vallomásának, valamint a tanú vallomásának felhasználhatóságáról.

A másodfokú bíróság a kifejtettekkel egyetértve még a következőkre utal.

Egyrészt: a büntetőeljárási törvény a közvetítői eljárás kapcsán kétségkívül tartalmaz olyan kizáró rendelkezést, hogy a gyanúsítottak a cselekményre vonatkozó nyilatkozata bizonyítási eszközként nem használható fel [Be. 221/A. § (5) bekezdés]. Ilyen kizárást azonban a tárgyalásról lemondás esetében nem fogalmaz meg, melyből az következik, hogy a terhelti beismerés ez utóbbi esetben felhasználható és felhasználandó.

Másrészről: az elsőfokú bíróság az eljárása során ki nem hallgatható tanú nyomozás során tett megnyilatkozásait törvényesen tette a tárgyalás anyagává. Megjegyzendő, hogy ezzel kapcsolatosan a 22.B.667/2007/26. számú jegyzőkönyv 21. oldala nyilvánvaló elírást tartalmaz: helyesen nem a 917. oldallal kezdődőek kerültek az iratok ismertetésre [itt egy, a nyomozó hatóság által készített hivatalos feljegyzés 3. oldala olvasható]; hanem a 1917. oldaltól, ahol a tanú 2005. év szeptember hónap 13. napján felvett gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyve fekszik el. Figyelemmel pedig arra, hogy eljárási szabálysértés e tekintetben nem történt, annak orvoslására sem volt ok, szükség és lehetőség a másodfokú eljárás során.

Ezen túlmenően: nem csupán a vallomások felolvasása történt meg a törvény biztosította módon és előírásainak megfelelően, hanem az abban foglaltak érdemi értékelésre is kerültek. Az elsőfokú ítélet viszont ebből következően megalapozatlansági hibában nem szenved; márpedig így bizonyításnak - jelesül a tanúként történő kihallgatásának - a Be. 351. § (1) bekezdésében írtak okán a másodfokú eljárásban nincs helye.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a tanú kihallgatását célzó védői indítványokat elutasította.

A gondos, alapos és okszerű mérlegeléssel megállapított elsőfokú ítéleti tényállás kapcsán a másodfokú nyilvános ülésen előadottak, valamint az iratok tartalma alapján az alábbi kiegészítések, pontosítások tehetők:

- I. r. vádlottat a Budai Központi Kerületi Bíróság 1995. év április hónap 6. napján jogerős 12.B.XI.592/1994/1. számú határozatával az 1992. novemberében elkövetett sikkasztás bűntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 1 év 2 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte [erkölcsi bizonyítvány adata a nyomozati iratok III. kötet 2041. oldalán].
- Az elsőfokú ítéletben írt 2 év 4 hónap börtönbüntetéséből I. r. vádlott feltételes szabadság kedvezményével 2010. év szeptember hónap 16. napján szabadult, büntetését kitöltve 2011. év május hónap 19. napján szabadult volna; a feltételes szabadság próbaideje 2011. év szeptember 15. napján jár le [a másodfokú eljárásban csatolt szabadulási értesítő adata].

- II. r. vádlott az 1. számú Kft. alkalmazottja, havi bruttó jövedelme 150.000.- forint; felesége nyugdíjas, havi nyugdíja 105.200.- forint. Eltartottja nincs, a családi házon csupán haszonélvezeti joga van, nyaralója értékesítésre került, személygépkocsija pedig 2.000.000.- forint értékű. Tüdőbetegség és asztma megbetegedésben is szenved [a másodfokú nyilvános ülésen a II. r. vádlott által előadottak, valamint a csatolt ambuláns lap alapján].
- Az elsőfokú ítélet 11. oldalának első bekezdése kiegészítendő azzal, hogy a Bizottság 2000. év június hónap 7. napján megtartott ülésén született döntés arról, hogy mely társasházak részesülnek támogatásban, s melyek nem. Ezen az ülésen II. r. vádlott elnökölt, s azon meghívottként I. r. vádlott is részt vett [a nyomozati iratok I. kötetének 649-671. oldalán a bizottsági ülés határozati jegyzőkönyve, melyre az elsőfokú ítélet indokolásában is utalás történik a 23. oldal hetedik bekezdésében].
- Az elsőfokú ítélet indokolási részében, a 24. oldal harmadik bekezdésében írtakkal egyezően a tényállásban foglaltakat a 9. oldal ötödik és hatodik bekezdésében azzal egészíti ki, hogy azért esett a vádlotti választás a pályázatot nem nyert öt társasházra, mert a nyertes házak maguk szerződtek volna a munka elvégzésére, s a teljesítés tényét, módját a felújítási költséghez hozzájáruló Önkormányzat és a társasház maga is ellenőrizhette volna. „Nyertes” ház így nem jöhetett szóba a cselekmény elkövetésénél, csupán a pályázaton „nem nyertes” házak, melyek esetén ezek a kötöttségek nem érvényesültek.
- A tényállás 1. pontjában a 2. számú Kft. és az 1. számú Bt. közötti szerződésben meghatározott 2.800.000.- forint vállalkozási díj már tartalmazza a 25 % ÁFA-t [nyomozati iratok I. kötet 401. oldala; igazságügyi műszaki szakértői vélemény 8. oldala].
- A tényállás 3. pontjában írt, a 2. számú Kft. és az 1. számú Bt. között létrejött szerződés kelte helyesen 2000. év augusztus hónap 25. napja, a 2.600.000.- forint az ÁFA-t már ugyancsak tartalmazza [nyomozati iratok I. kötet 401. oldala, hivatkozott szakvélemény 21. oldala].
- A tényállás 4. pontjában jelzett társasház pontos megjelölése 15/b, a 4.500.000.- forint összeg ebben az esetben is tartalmazza az ÁFA-t [nyomozati iratok I. kötet 401. oldala, hivatkozott szakvélemény 27. oldala].
- Az 1-5 tényállási pontokban részletezettek alapján a Vagyonkezelő Rt. által a 2. számú Kft.-nek átutalt összeg összesen - amint azt az ítélet 14. oldalának harmadik bekezdése helyesen tartalmazza is - 32.300.000.- forint volt. Ennek 10 %-a került I. r. vádlotthoz [ítélet 11. oldal harmadik bekezdése], ami viszont - szemben a 15. oldal második bekezdésében írttal - nem 3.250.000.- forint, hanem helyesen 3.230.000.- forint.

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal az elsőfokú ítéleti tényállás már maradéktalanul helyes és teljes.

Az elsőfokú bíróság nagyszámú tanút hallgatott ki az eljárása során; az ügy megítélése szempontjából érdemleges nyilatkozatokra határozatában a szükséges, egyben elégséges mértékben utalt is.

Irathűen jelölte meg a vádlottaknak és a tanúnak az ügy különböző szakaszaiban tett előadását; s okszerű, logikus indokolással adott számot arról, hogy a történéseket mely bizonyítékok alapján állapította meg a tényállásban foglalt módon. A mérlegelés következtetéseivel a másodfokú bíróság is egyetért annál is inkább, mivel I. r. vádlott és a tanú egyes megnyilatkozásai egymással és a II. r. vádlott beismerésével egybecsengenek.

A fentiek szerinti elsőfokú ítéleti tényállás megalapozott, és a felülbírálat alapjául szolgált a másodfokú eljárásban is; a törvényes mérlegelést támadó, felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállásból a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése kapcsán azonban a Fővárosi Ítéltábla nem mindenben osztotta a váddal egyező elsőbírői álláspontot.

A jelen ügy tárgyát - lényegét tekintve - az képezte, hogy a Vagyonkezelő Rt. öt, pályázatot nem nyert, s ezáltal semminemű felújításra nem jogosított társasházra hivatkozással összességében 32.300.000.- forintot folyósított a tanú vállalkozásának; s tekintve, hogy ezen ingatlanok kapcsán semmiféle kifizetésnek nem lett volna helye, ezzel az összeggel károsodott is.

Minderre azáltal kerülhetett sor, hogy a vádlottak - I. r. és II. r. vádlott - valamint a tanú azt a látszatot keltették a Vagyonkezelő felé: a kérdéses munkálatok indokoltak, elvégzésre kerültek és a Vagyonkezelő által finanszírozandók. Ennek legalizálására a tanú és a II. r. vádlott cégei számlákat bocsátottak ki, míg az I. r. vádlott a Vagyonkezelő Rt.-nél betöltött pozícióját felhasználva gondoskodott a szükséges okiratokról, így az egyes összegek utalványozáshoz szükséges iratokról is.

Ez a magatartás maradéktalanul megfelel a Btk. 318. §-ában megfogalmazott csalás büntetőtörvényi tényállásának, melyet a fenti három személy az elkövetői szerepeket és a cselekményből származó összegből való részesedés módját és mértékét előre meghatározva valósított meg; ezáltal a Btk. 137. § 7. pontja szerinti bűnszövetség, valamint - amint azt az elsőfokú ítélet is helyesen kifejti - a Btk. 137. § 9. pontja szerinti üzletszerűség, mint minősítő körülmény is megállapítható.

I. r. vádlott és a tanú büntetőjogi felelősségének megállapítása az ugyanezen időszakban az ugyancsak a Vagyonkezelő Rt. sérelmére megvalósított további csalási cselekmények miatt a Pesti Központi Kerületi Bíróság már hivatkozott 4.B.80.029/2007/20. számú ítéletében jogerősen megtörtént.

Erre figyelemmel helyesen járt el a jelen ügyben a vádhatóság, amikor a folytatólagosság egységébe vonható ezen újabb öt csalási részcselekmény miatt formálisan nem emelt vádat, avagy a vádemelés mellőzéséről nem nyilatkozott;

hiszen ezek kapcsán nem vádnak, hanem - adott esetben - a korábbi ügyben perújításnak lett volna helye.

Az ügyészség azonban nyilvánvalóan úgy ítélte meg, hogy a már akkor is igen jelentős időmúlás okán a korábban kiszabott büntetés jelentős súlyosítása ezen újabb öt részcselekményre figyelemmel nem várható; s erre tekintettel rendkívüli jogorvoslat kezdeményezése nem indokolt.

II. r. vádlottal szemben ugyanakkor a tényállásban foglalt magatartása miatt a vádemelés megtörtént. E vádlott tudta, hogy a kérdéses társasházak eredménytelenül pályáztak - az erről döntő bizottsági ülésen éppen ő elnökölt -, s ezáltal semminemű, a Vagyonkezelő által finanszírozott munkálatra nem jogosultak. Ennek ellenére társaival egyeztetett módon részt vett abban, hogy a Vagyonkezelő megtévesztésével ezen öt társasház felújítása címén 32,3 millió forint kerüljön folyósításra, melyből 17 millió forint erejéig az ő cége részesült.

Cselekménye ezáltal helyesen a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett, a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés a) és c) pontja alapján a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős kárt okozó, bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett csalás büntettként értékelendő.

II. r. vádlott cselekményének megítélésekor jelentőséggel nem bír, hogy elkövető-társai büntetőjogi felelősségének kimondása a vagyon elleni cselekményben elmaradt; terhére a társtettesi, bünszövetségben való elkövetés megállapításának van helye.

Az okozott kár mértékének meghatározásakor az az irányadó, hogy a vádlotti cselekmény hiányában a Vagyonkezelő egyetlen forintot sem áldozott volna az öt társasház felújítására. Ezáltal a teljes átutalt összeg a kár részét képezi, és nincs jelentősége annak, hogy ténylegesen valamely munkálat elvégzésre került-e, ki által és milyen értékben; mindez a sértett megtévesztését szolgáló, annak részeként értékelhető befektetésnek, investálásnak tekintendő.

II. r. vádlott tényállás szerinti magatartása ugyanakkor egyben közélet tisztasága elleni bűncselekményként nem értékelhető, a halmazat csupán látszólagos.

Társaihoz nem korrupciós kapcsolat fűzte; nem vagyoni előnyben részesült, hanem a csalással okozott kárösszeg feléhez jutott hozzá.

Kétségtelen, hogy az önkormányzati szakbizottság elnökeként a Btk. 250 §-ban, míg a vagyonkezelői igazgatósági tagságára figyelemmel a Btk. 252. §-ban foglalt bűncselekmény elkövetője lehetne; e minőségeihez köthető elkövetői magatartás azonban nem érhető tetten. Vesztegetés megállapításának például akkor lehetne helye, ha az öt társasház valamelyike által neki juttatott előny fejében eljár, intézkedett volna azért, hogy a ház - bár arra nem jogosult - felújításra kerüljön.

A jelen esetekben azonban nem ez történt; társaival közösen az ismereteinek felhasználásával megtévesztette a Vagyonkezelő Rt.-t, és annak kárt okozott.

Cselekménye ezért helyesen csupán a csalás büntettként minősített eseteként értékelendő.

I. r. vádlott cselekményének minősítése helyes.

Munkáltatóját, a Vagyonkezelő Rt.-t megkárosító vagyon elleni bűncselekményben arra tekintettel vállalt tevékeny részt, hogy a tanútól ezért díjazásban - az általa intézett átutalási összeg 10 %-ban - részesült. Ez pedig nem a csalási kárból való részesedésnek, hanem - arányára is figyelemmel - jogtalan juttatott előnynek tekintendő.

Az ekkénti minősítés kapcsán az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel a másodfokú bíróság egyetért; az önálló intézkedési jogosultság, mint minősítő körülmény megállapíthatósága korántsem attól függ, hogy az érintett személy a döntés érdemére kihatóan annak csupán előkészítője, avagy aláírója is; utóbbi esetben hányadik aláíróként [BH. 2010. 33.].

I. r. vádlott esetében a cselekmény csalás bűntetteként való értékelésére ítélt dolog okán nincs mód [BH. 2005. 5.].

A vádlottakkal szemben meghatározott joghátrány nemével és mértékével összefüggésben az alábbiak bírnak jelentőséggel:

A büntetés kiszabása kapcsán - és ezért ehelyütt - indokolt annak rögzítése, hogy a jelen ügyben II. r. vádlott tekintetében hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárás került lefolytatásra. Az ezzel kapcsolatos tényeket az elsőfokú ítélet a 2. és 3. oldalán döntően tartalmazza is; az ott írtak mégis kiegészítendők a következőkkel:

A Fővárosi Bíróság - a tárgyalásról lemondás szabályai alkalmazásával meghozott - 20.B.668/2007/3. számú ítélete ellen az ügyész nem élt fellebbezéssel, azt tudomásul vette; ellene II. r. vádlott és védője élt jogorvoslattal a minősítés megváltoztatása és enyhítés végett.

Ugyanígy: a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságán Bfv.III.512/2008. számon folyt felülvizsgálati eljárás sem a II. r. vádlott terhére; hanem a javára, védőjének indítványa alapján indult.

Ez követően került sor arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla a hivatkozott határozatával - melynek száma helyesen 1.Bf.205/2008/11. - a Fővárosi Bíróság 20.B.668/2007/3. számú ítéletét a Be. 375. § (1) bekezdése alapján, eljárási szabálysértés okán hatályon kívül helyezte; új, megismételt eljárás lefolytatására utasítva az elsőfokú bíróságot.

Mindennek - azaz hogy az ügyész az eljárás korábbi szakaszaiban egyszer sem élt a II. r. vádlott terhére rendes, valamint rendkívüli jogorvoslattal - az alábbi következménye van:

A Be. 405. § (1) bekezdése szerint: ha a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést, a megismételt eljárásban - egyebek mellett - nem lehet a hatályon kívül helyezett ítéletben kiszabott büntetésnél súlyosabb büntetést kiszabni.

E törvényhely (2) bekezdése ugyanakkor kivételeket is meghatároz: így annak a) pont szerint a fentiek nem irányadók, és a súlyosítási tilalom nem érvényesül, ha az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése a Be. 373. § (1) bekezdésének II. a)-c), vagy e) pontjában vagy a Be. 376. §-ának (1) bekezdésében meghatározott ok miatt történt. A jelen ügyben azonban nem ezek, hanem a Be. 375. § (1)

bekezdése szerinti eljárási szabálysértés volt a Fővárosi Bíróság korábbi elsőfokú határozatának hatályon kívül helyezésére vezető ok.

Ugyanígy: a Be. 405. § (2) bekezdés d) pontja alapján nincs akadálya a súlyosításnak akkor sem, ha az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a felülvizsgálati eljárásban a terhelt terhére bejelentett felülvizsgálati indítvány folytán került sor. Egyrészt a jelen ügyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem a felülvizsgálati, hanem a megismételt másodfokú eljárásban került sor; másrészt a felülvizsgálati indítvány sem a terhelt terhére került bejelentésre.

A megismételt eljárásban új tény megállapítására, vádkiterjesztésre sem került sor, így a Be. 405. § (2) bekezdés b) és c) pontjában meghatározott további kivételek sem érvényesülnek.

A büntetőeljárási törvénynek az aktuálisan hatályban volt rendelkezései a tárgyalásról lemondás [Be. XXVI. Fejezet] kapcsán sem fogalmaztak, illetve fogalmaznak meg valamely további kivételt.

Hangsúlyozva, hogy a hatályon kívül helyezés oka nem a külön eljárás törvényi feltételeinek hiánya, hanem eljárási szabálysértés volt, az 1998. évi XIX. törvény [Be.] hatálybalépéstől 2009. év augusztus 12. napjáig - tehát a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.205/2008/11. számú hatályon kívül helyező végzésének meghozatalakor is - hatályban volt Be. 542. § (4) bekezdése csupán annyit rögzít, hogy "Ha az elsőfokú bíróság a nyilvános ülést a törvényi feltételek hiányában tartotta meg, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az eljárásnak a megismételt eljárás szabályai szerinti lefolytatására utasítja". A jogszabályhely tehát még ebben az esetben is a megismételt eljárás fentebb már hivatkozott általános szabályaira utalt vissza.

A 2009. év augusztus hónap 13. napjától kezdődően - és ma is - hatályos Be. 542/C. § (5) bekezdése pedig akként szól, hogy "Ha az elsőfokú bíróság a nyilvános ülést a törvényi feltételek hiányában tartotta meg, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítja. Az új eljárás során e fejezet rendelkezései nem alkalmazhatók".

Összegzően: noha a Fővárosi Ítéltábla a már hivatkozott végzésében több helyütt is - a 8. oldal második, és a 9. oldal első bekezdésében, igaz konkrét jogszabályhely megjelölése nélkül - leszögezi, hogy a megismételt eljárást az általános szabályok szerint és az ekként irányadó büntetési tételkeret alkalmazása mellett kell lefolytatni, s annak során a súlyosítási tilalom nem érvényesül; a jelen másodfokú tanács törvényi felhatalmazás hiányában nem látott lehetőséget a Be. 354. § szerinti súlyosítási tilalom áttörésének.

Ez pedig azt eredményezte, hogy II. r. vádlott börtönbüntetésének tartamát - noha azt még a kétségkívül igen jelentős időmúlás mellett sem találta eltúlzottnak - a korábbi, hatályon kívül helyezett ítéletben kiszabott 2 évre kellett mérsékelni.

Ehhez képest viszont I. r. vádlott büntetését a belső arányosságra is figyelemmel ugyancsak mérsékelni kellett. Esetében is különös nyomatéma van annak a ténynek,

hogy az elkövetés óta 11 év telt el; az enyhítésre visszavezethető ok ezért elsősorban ez. Ugyanakkor enyhítő szakasz alkalmazásával a törvényi minimumnál rövidebb tartam kiszabására még így sincs ok, ezért a szabadságvesztés tartama I. r. vádlott esetében is 2 évben került meghatározásra.

A vagyoni előny megfizetésére kötelezés I. r. vádlott esetében helyes és törvényes, az a törvényben foglaltak okán kötelező, és méltányosság okán nem korlátozható vagy mellőzhető. A konkrét összeget azonban a tényállással összhangban pontosítani kellett. Az intézkedés alapjául ugyanakkor az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabályok szerinti Btk. 77. § (1) bekezdés f) pontja szolgál.

II. r. vádlott ezzel szemben nem vesztegetésből eredő pénzbeli előnyben részesült; a vagyon elleni bűncselekmény elkövetéséből származó összeg elvonásának így nincs helye, az elsőfokú ítéleti rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte. Ugyanakkor - tekintve, hogy az okozott kárból ezideig semmi sem térült meg - polgári jogi igényét a sértett Vagyonkezelő Rt. a törvény rendes útján érvényesítheti.

Amint azt a fellebbviteli főügyészi indítvány is irathúen jelzi, az elsőfokú bíróság 2009. év november hónap 25. napján nem tartott tárgyalást, ugyanakkor ügydöntő határozatát 2010. év április hónap 14. napján hirdette ki. A Fővárosi Bíróság ítéletének bevezető része az előbbi időpontot tévesen feltünteti, míg az utóbbit nem szerepelteti. A szükséges pontosítást a másodfokú bíróság megtette.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét mindkét vádlottat érintően a fentiek szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben azt a Be. 371. § (1) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

A másodfokú bíróság határozata ellen a Be. 386. § (1) bekezdése szerinti lehetőségek hiányában nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2011. év szeptember hónap 15. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k. Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró bíró

A Fővárosi Bíróság 22.B.667/2007/26. számú ítélete I. r. és II. r. vádlottakkal szemben - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.296/2010/11. számú ítéletében foglalt változtatásokkal - 2011. év szeptember hónap 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év szeptember hónap 15. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző*